

GUSTÁV MURÍN

MAFIÁNI

TAKÁČOVCI

KONTRA

PIŤOVCI

4

MARENČIN PT

Gustáv Murín

Mafiáni IV.

VOJNA V PODSVETÍ

TAKÁČOVCI kontra PIŤOVCI

MARENČIN PT

© Gustáv Murín, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Igor Vadovič
Cover photo © Natália Vadovičová
Layout © Marta Blehová, 2018
743. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0248-6 (brož.)
ISBN 978-80-569-0249-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0250-9 (ePub)

Bratislava bola pre nich malá. Mladší mafiánsky gang piťovcov sa pokúsil vytlačiť ten starší, nazvaný takáčovci. Výsledkom dramatického súboja, do ktorého sa priplietol aj super-boss s prezývkou Kýbel a jeho vražedné komando, je niekoľko mafiánskych popráv a obidva gangy rozprášené políciou. Aj Kýbel sa už dočkal zaslúženého trestu.

Text doplnený o nové fakty, svedectvá a rozsudky dostáva konečný tretí rozmer – hĺbku ľudských osudov na hrane zákona.

Všetky tu opísané osoby a udalosti sú už verejnosti známe a ich činy boli priebežne zverejňované v rôznych slovenských i českých médiách, ktorých výpočet nájdete v závere tejto knihy.

Presvedčíte sa zároveň, že jednotlivé správy či reportáže sa od seba môžu v opise aj jedinej udalosti líšiť, a preto nechávam na čitateľovi, ktorá verzia je asi bližšia realite. Profesionálni novinári či ich informátori, ale aj svedkovia a aktéri súdnych procesov,

vychádzali z dobových vedomostí a mohli sa v niektorých detailoch mýliť. Nielen oni, ale ani polícia, prokuratúra a súdy sa vo viacerých prípadoch nedokázali zhodnúť na jednoznačnej rekonštrukcii týchto dramatických udalostí. Nie je to ani možné, keďže mnohí svedkovia sú už po smrti, iní mlčia, niektorí vedome zavádzajú. Táto kniha nie je obžalobný spis, je to dobová kronika jednej krvavej etapy tejto spoločnosti, vychádzajúca z oficiálnych dobových zdrojov. Neslúži na usvedčovanie vinníkov, ale na pamiatku obetí, a je varovaním pred ďalšími obeťami organizovaného zločinu. Nepíše sa tu o tom, ako sa veci bez akýchkoľvek pochybností stali, ale ako o nich referovali médiá. Cieľom tejto knihy teda nie je nič viac a nič menej, ako v zrkadle správ súdobých médií hľadať obraz tej doby.

Skôr než odhaľovanie verejnosti neznámych faktov, pátranie po jedinej verzii daného zločinu či po vierohodnosti jednotlivostí ponúka táto kniha spoločné hľadanie súvislostí medzi opisovanými kriminálnymi skutkami a ich aktérmi i obeťami s cieľom pochopiť, prečo bol pôrod novej demokracie taký krvavý a bolestný, a tiež s nádejou, že takéto brutálne kriminálne činy sa už nebudú opakovať.

KRVAVÉ PRELÚDIUM

Slovenské podsvetie zažilo niekoľko ma-fiánskych vojen. Jedna z najkrvavejších sa začala jedného teplého júlového podvečera roku 2003 a jej posledné výstrely zazneli v studenej januárovej noci roku 2005. Dejiskom bolo hlavné mesto Slovenska – Bratislava.

Odseknutie hlavy bandy

Bratislavská štvrť Kramáre sa rozprestiera pod Lesoparkom, ďaleko od ruchu veľkomesta. Strmá ulica Na Revíne je v lete ako vymretá. V ten teplý podvečer, v stredu 30. júla 2003, sa na blízkom parkovisku k svojmu luxusnému terénnemu Mercedesu ponáhľal vyšportovaný 37-ročný muž v bielech nohaviciach a bielej kockovanej košeli. Nesprevádza ho obvyklý ochrankár, lebo toho už poslal domov. V ten večer sa nikam nechystal, ale z letného malátneho odpočin-

ku ho vyburcoval naliehavý telefonát. Tak sa ponáhľal, že sa pred nastúpením do auta ani nerozhliadne. A to je mu osudné. Odzadu pristupuje strelec v kukle a maskáčoch. Ulica je ľudoprázdna, staršia pani, čo tu denne vysedáva na lavičke, akurát zašla do domu. V okamihu zaznejú výstrely zo samopalu s tlmičom. Z približne pätnástich výstrelů desať zasiahlo chrbát, krk a hlavu obete. Muž bol na mieste mŕtvy. Páchateľovi sa podarilo ujsť – podľa zopár svedkov v únikovom vozidle smerom na Kolibu k Lesoparku. Cez Lesopark vrah so šoférom zrejme prešli na druhý koniec hlavného mesta, kde polícia neskôr našla v priekope na kraji lesa na Peknej ceste obhorenú bielu Škodu Octavia. Na aute boli pred požiarom namontované evidenčné čísla z iného auta – zo Škody Fabia. Vzhľadom na to, že vozidlo kompletne zho-relo, polícia zaistila iba minimálne stopy.

Krátko po čine sa na mieste okrem polície a náhodných okoloidúcich objavilo viacero drahých áut s osamelými vodičmi v športovom oblečení, s vyholenými hlavami. Neklamné znamenie, že išlo o násilný čin v podsvetí. Dva dni po vražde sa na parkovisku Na Revíne objavilo množstvo čerstvých kvetov...

Touto verejnou mafiánskou popravou skončil život jedného z prvých veľkých ma-

fiánov Bratislavy a zakladateľa obávanej bandy pomenovanej po ňom – Jána Takáča. Vojna sa začala.

Z čistého neba

Jozef Surovčík bol navonok úspešný podnikateľ v gastronómii. V skutočnosti mu patrila vysoká pozícia v bande takáčovcov, zarovno s jej bossom Jánom Takáčom. V klasickej ruskej mafiánskej schéme ten prvý bolo mafiánsky „ekonóm“, ktorý vymýšľal kšefty, a ten druhý „bojovník“, ktorý ich násilím zabezpečoval a chránil. Pred dvoma mesiacmi Surovčík o túto ochranu prišiel brutálnou verejnou popravou Takáča. Napriek tomu si nebezpečenstvo nepripúšťal a svoje zvyky nezmenil.

V to septembrové ráno – vo štvrtok 25. septembra 2003 – sa vybral na červenom horskom bicykli so svojím labradorom na prechádzku popri Seneckých jazerách ako bežný smrteľník. O hodinu neskôr našiel okoloidúci údržbár z blízkeho hotela v jarku pri ceste dostrieľané telo muža. Na sebe mal tmavé rifle, tričko a tenisky. Vedľa neho sedel pes. Sedem zásahov z pištole ukončilo život Jozefa Surovčíka. Posledná bola rana istoty do zátylku. Dožil sa na mafiána takmer úctyhodných 46 rokov.

Ešte v ten deň sa na lesnej ceste v Hor-

ných Orešanoch pri Trnave našlo zhorené auto značky Renault, ktoré pred niekoľkými rokmi ktosi ukradol v Českej republike. Klasický koniec únikového vozidla vrahov.

Do tretice

Štyri mesiace po likvidácii bossa bandy a dva mesiace po vražde jeho pravej ruky, prichádza na rad tretí najvyššie postavený mafián v hierarchii bandy takáčovcov. Tento mal na starosti podpisovanie zmlúv so stovkami podnikov, ktorým banda cez svoju SBS-ku „poskytovala ochranu“.

Dňa 18. novembra 2003 okolo 8 hodiny ráno prichádza k svojmu autu značky Volvo EČV BA 300 IG na Trnavskej ulici v Pezinku 37-ročný Róbert Pál. Za jeho autom je pripravené auto jeho ochrankára Petra Horvátha VW Golf, EČV BA 297 IH. Pál nastupuje, ale len čo sa pohne, dostáva sa do krížovej paľby z automatických zbraní troch strelcov, ktorí vyskakali z blízkej audiny. Jeho masívne vozidlo s mŕtvym vodičom naráža do blízkeho murovaného plotu rodinného domu susedov. Ochrankár sa pokúsi vystreliť, ale sám je zasiahnutý do pravého boku nad hrebeňom panvy.

Takto, do tretice, bolo zlikvidované celé najvyššie vedenie bandy takáčovcov. Ale nie samotná banda. Čoskoro sa na jej čelo

postaví nový boss, aby ju viedol ešte dlhých štrnásť rokov. A pripraví protiúder.

Prvý na rane

Richard (Riki) Rakický od sýkoriiek po rokoch potvrdil svoj podiel na starej vražde člena konkurenčných takáčovcov Róberta Pála. A asi preto nie je náhoda, že v ten istý mesiac, ako dokonal Pál, v novembri 2003, v Pezinku na Rakického v aute vypálili útočníci 50 striel. Zopár ich ohrozilo aj ochrankára. Riki prežil a neskôr, po dohode s prokurátorom, mu súd za vraždu Pála vymeral 12 rokov za mrežami v 2. nápravnovýchovej skupine. Príkaz na zavraždenie Pála prišiel podľa Rikiho od Kýbla, vtedajšieho supe-bossa bandy sýkoriiek.

Zabijak na muške

Peter Havasi (32), prezývaný Havel, bol v konkurenčnej bande sýkorovcov známy ako patologický zabijak. Príroda mu veľa krásy, ani sily nenadelila, a tak bol v mladosti skôr vysmievaný fackovací panák. Až mafiánsky arzenál zbraní a obľuba u super-bossa Lališa, alias Kýbla, mu dopriali vyliat si zlosť na celom svete. A našlo by sa dosť takých, čo by mu to radi vrátili. Až prišiel 6. jún 2004.

Havasi vedel, že je na muške. Už na neho

v tom roku raz strieľali, no neúspešne. Bolo to v Senci 2. februára pred obľúbenou reštauráciou sýkoriek Gardenia. Gulka namiesto neho zasiahla vedľa stojaceho ochrankára Ladislava K. (29).

Havasi vraj nakoniec doplatil na to, že sa ulakomil na auto, o ktoré niekoho obral. Keby šiel vo vlastnom, nepriestrelné sklá by ho ochránili. Útok začal, keď Porsche Cayenne šoférované Havasim zastavilo o pol šiestej večer na stopke na kruhovom objazde pri výjazde z Prístavného mosta. Havasi bol za volantom preto, aby jeho dvaja ochrankári mohli sledovať blížiac sa autá a čeliť prípadnému útoku. Nemali však podozrenie, ani keď sa vedľa nich zaradilo tmavočervené Audi A6,. Útočníci ich prekvapili tým, že nevysťrčili samopaly z okna, ale začali strieľať cez dvere vlastného auta. Porsche malo po útoku rozstriekané obidve bočné okná a ďalších asi desať dier od guliek bolo v čelnom skle pred sedadlom vodiča. Strely vyleteli aj zadným oknom. Ochrankár Gejza Vesprémyi (30) bol na mieste mŕtvy, Havasi dokonca v nemocnici. Druhý z ochrankárov, Július Dz., stihol vyskočiť na opačnej strane, než odkiaľ prišiel útok, a zachránil sa. Iné správy hovoria, že tým zachráneným bol Patasy starší od piťovcov, o ktorom ešte budeme počuť.

Banda sýkoriek bola v šoku, jej super-boss Kýbel smútil. Ale očití svedkovia tvrdia, že naozaj zdrvený bol istý Piťo Ondrejčák. Na mafiána mal nezvykle červené oči od slz, a nie náhodou. Ešte o ňom budeme počuť.

Smrť na štyri riadky

Mafiánski pešiáci majú v médiách stručné parte: „Dňa 13. októbra 2004 prišiel o život Bratislavčan Milan K. (28), člen skupiny takáčovcov. Z vraždy polícia obvinila Ladislava R. (25) a objednávateľom mal byť Rastislav J. (27) z Bratislavy. Milan K. zomrel po zásahu do hlavy. Telo našli zakopané v hrobe v okrese Dunajská Streda“.

Ďalší úder takáčovcom

Peter Kleman (22), prezývaný Grami, bol blízky skupine takáčovcov. Často chodil v Petržalke do baru Boston biliard, až tam 21. novembra 2004 našiel smrť. Vražde mala predchádzať hádka jeho partie s niektorými hosťami, do čoho sa zaplietol syn majiteľa baru. Karol Patasy mladší bol pravou rukou bossa podsvetia zo skupiny tzv. piťovcov. Po troch bodných ranách do hrudníka ostal Grami ležať na chodníku pred barom. Policajné odposluchy toho večera zachytili zvýšenú frekvenciu hovorov medzi piťovcami. Hovorili o vražde v kódach, volania

sa krútili okolo akéhosi hypotetického auta, ktoré toho večera niekto nabúral, a to poriadne. Tam, kde nabúralo, aj zostalo stáť. Treba ho dať niekam do garáže, kde ho nikto nenájde... Medzičasom však našiel zakrvaveného Gramiho ležať na chodníku náhodný manželký pár, idúci z oslavy.

Mesiac po vražde policajti zadržali a obvinili Karola Patasyho mladšieho. Ten sa po polroku väzby dostal na slobodu pre nedostatok dôkazov.

Ďalší takáčovec na muške

Ten istý studený november 2004 neprial už druhému takáčovcovi, tentoraz vysoko postavenému šéfovi tzv. južnej vetvy. Tibor Füle je úspešný v regrutovaní vojakov, aj v kontaktovaní dôležitých policajných informátorov. Nezabúda ani na „kryšu“, teda spoločnú pokladňu bandy, z ktorej sa vyplácajú práve tí informátori, ale aj advokáti, pre prípad, že niekto z bandy predsa len uviazne v rukách polície. Boss južnej vetvy patrí k zužujúcemu sa vedeniu takáčovcov, ktoré čelí sérii útokov. A práve jemu sa náhle v ten zimný čas postaví do cesty strelec a zasiahne Füleho terénne auto minimálne tromi ranami. Projektily prenikajú cez pravé predné okno a zasiahnu Füleho do hrude. Ten streľbu prežil. Strelec unikol v pristave-

nom vozidle a jeho identita sa prezradila až o štrnásť rokov. Bol to piťovec.

Explózia ako varovanie?

O necelý mesiac, na pravé poludnie vo štvrtok 2. decembra 2004, si smrťka s kosou prišla aj po Iva Ružiča (42). Osudný sa mu stal ružinovský obchodný dom Jadran. Keď doň chcel aj s ochrankou vstúpiť zadným vchodom, neznámy páchatel odpálil na diaľku silnú nálož. Ružič a členovia jeho osobnej ochranky, Peter Kottek a Michal Bém, ostali s ťažkými zraneniami ležať na zemi. Okrem explózie ich zasiahla aj padajúca stena, ktorú výbuch odtrhol. Ružič vyviazol, ale s trvalými následkami na sluchu.

Podľa miestnych bola reštaurácia oblúbeným miestom stretnutí osôb z podsvetia. Ružič tu mal údajne svoj vlastný „trón“, teda stoličku, na ktorú si vraj nesmel nikto iný sadnúť. Často tu parkovali luxusné limuzíny a džípy. Aj po explózii ostali na mieste dva čierne terénne Mercedesy. Jeden hneď vedľa zrútenej steny, na prvý pohľad bez stôp poškodenia. Ak bol opancierovaný, svojho majiteľa aj tak neochránil.

Vtedajší vedúci kriminalista Vladimír Kajaba bol na mieste medzi prvými. Silu a smer výbuchu odhadol skôr ako varovanie, než smrtonosný útok. Ružič to varo-

vanie pochopil, a len čo sa spamätal z rán, zmizol v Španielsku.

Ešte smrteľné výstrely

Posledným padlým v tejto nevyhlásenej vojne bol majiteľ baru Boston biliard, Karol Patasy starší (51). Ten mal tiež patriť do mafiánskej skupiny piťovcov a jej bossovi Ondrejčákovi sa dokonca zveril s predtuchou, že je ďalší na rane. Už pred rokom ho postrelili v podniku na Ovsištskom námestí... Napriek tomu svoje zvyky nezmenil, a tak ako obvykle sa aj 11. januára 2005, necelú polhodinu po polnoci, vybral do obytného domu na Krásnohorskej ulici v Petržalke. Jeho družka práve otvárala vchodové dvere, keď sa za nimi zjavil maskovaný strelec. Ten vyhliadnutú obeť zasiahol piatimi výstrelmi zo samopalu Agram 2000 do krku a hrudníka. Ušiel bez problémov. Z tejto mafiánskej popravy boli od počiatku podozriví takáčovci.

Kto a prečo?

Od tejto krvavej série, ktorej jednotlivé akty som už v minulosti opísal samostatne v niekoľkých mojich knihách, venovaných slovenskej mafii, ubehlo už dosť rokov na to, aby sme si mohli úspešne klásť otázky o pozadí tejto nevídanej série mafiánskych

útokov a protiútokov. Áno, Slovensko má historický unikát vo vystrieľaní celej jednej bandy pápayovcov naraz. Novodobá história organizovaného zločinu pozná aj konce mafiánskych bossov a následný rozpad ich gangov. Ale aby bola v takejto nevidanej sérii zlikvidovaná celá špička silnej a obávana mafiánskej bandy, ktorá však pokračuje pod novým vedením ďalej, a nepokúša sa, až na opísané výnimky, o protiodvetu voči konkurenčnej bande – to je záhada. Možno sa nám ju podrobným opisom tejto bandy a bandy útočiacich protivníkov podarí odhaliť. Nech sa páči, začíname...

MAFIÁNSKY GANG TAKÁČOVCOV

Skúsenejší čitatelia si iste spomenú, že tento príbeh som začal opisovať už v mojej prvej mafiánskej knihe Mafia v Bratislave z roku 2008 a venoval som sa mu aj v knihe Gorily v podsvetí z roku 2012. Nasledujúce roky priniesli nové svedectvá i rozsudky, a tak tento príbeh môžeme dorozprávať až do trpkého konca.

Ján Takáč – od zápasníka k bossovi

Po Novembrovej revolúcii v roku 1989 sa jej údajní pôvodcovia, disidenti, ukázali ako fatálne neschopní viesť štát. Už prvý absurdný krok absurdného dramatika Havla v úlohe novozvoleného prezidenta ochromil vnútornú bezpečnosť Českej a Slovenskej federatívnej republiky. O ten názov sa hádali vo Federálnom zhromaždení dlho a zúrívo,

ale ani slovo nepadlo o tom, že Havlova absurdná plošná amnestia spôsobila šokujúcu vlnu kriminality, ktorá vyniesla do popredia zakladateľov mafiánskych skupín. Lepšieho „krstného otca“ si nemohli priať. Polícia, prokuratúra a súdy boli v rozklade. Viacerí ich príslušníci pri predstave neistej budúcnosti kormidlovanej „zaumnými krasoduchmi“ sa rozhodli zabezpečiť sa finančne spoluprácou s podsvetím. Tí platili hneď. Politici boli zaujatí vlastnými zápasmi o korytá. Rozklad štátu a jeho funkcií za prezidentovania „Vaška“ Havla naberal katastrofické rozmery.

Ako prví sa na Slovensku spamätali zápasníci. Spomedzi nich sa etablovali bratislavskí bossovia: Svoboda, Takáč, Surovčík, Pál a Križanovič. Poznali sa z kedysi slávneho športového oddielu Dunajplavba.

Nie je známe, že by mal Takáč predtým nejakú kriminálnu minulosť. Veď ani nemal nijakú klasickú mafiánsku prezývku. Meno si urobil ako špičkový zápasník, a práve takí robili už v 80-tych rokoch vyhadzovačov. Tak sa zoznámil aj s Diničovcami, keď spolu slúžili na bráne vychyteného V-klubu v strede Bratislavy. Tzv. biletára vraj robil aj v bare Kocka. Nakrátko sa spojil s budúcim mafiánskym super-bossom Miroslavom Sýkorom a jeho kumpánom Šaňom Belovičom, keď sa tí dvaja vrátili z Moskvy. Vyhodili ich